

12 januari 2026

Vrijwilligerstrofee, het hele verhaal

Al bijna 2 jaar gaat het mooie beeldje “Samen” op reis door onze gemeente. Wat mooi dat het ook een stop maakte bij ons op Ruisvoorn 17, dankzij de overhandiging door Elise van Vugt. We voelen ons vereerd dat we het beeldje een tijd in huis mochten hebben.

De titel “Samen” spreekt voor zichzelf en is voor onszelf ook een toepasselijke term. Leuk ook om de verhalen in de map van andere gemeenteleden te lezen.

Wij zijn beiden geboren en opgegroeid in Amersfoort, aan weerszijden van de Leusderweg.

Rijk ging naar de MAVO aan de Leusderweg, Inge naar de HAVO (Corderius College) en zij deed daarna de opleiding directiesecretaresse bij Schoevers in Utrecht.

Rijk werkte vervolgens, na het volgen van een aantal trainingen, in diverse functies binnen de verkoopafdeling van Polynorm in Bunschoten en Inge als secretaresse bij DHV in Amersfoort. In ca. 43 jaar bij deze firma's hebben we veel meegemaakt en we kijken er mooi op terug. Sinds 2021 mogen we beiden genieten van een (vervroegd) pensioen; we hebben nog geen geraniums aangeschaft...

Wij gingen in 1987 letterlijk “samen op weg”. Rijk kwam uit de Hervormde kerk (Nieuwe Kerk) en Inge uit de Gereformeerde kerk (Fonteinkerk), Amersfoort. Beiden waren we als diaken voor het Werelddiaconaat actief in die kerken en zo leerden we elkaar kennen. Vanuit ons diakenschap ontmoetten we elkaar in de werkgroep “Conciliair Proces”, een oecumenische beweging waarbij de kerken zich inzetten voor vrede, gerechtigheid en heelheid van de schepping. Zeg maar een voorloper van de “Groene Kerken”. En ook toen al waren we beiden bezig voor de naasten ver weg. Onze trouwdienst werd geleid door 2 voorgangers, bevriende predikanten (Herv. en Geref.) omdat we geen keuze wilden maken 😊; zij lieten ons “samen op weg” gaan.

Op 31 december 1991 kregen we de sleutel van Ruisvoorn 17 en verruilden we ons boven-appartement in Amersfoort voor een huis met tuin. Zittend op de verhuisdozen dronken we koffie met uitzicht op schaatsende kinderen op de bevroren beek voor ons huis. Op dat moment belde ds. Ridderbos aan, op de terugweg van een wandelingetje, om ons meteen maar welkom te heten. Een “echt” bezoekje zou later volgen. Een hartelijk gebaar dat door ons op prijs werd gesteld! Bij ons 1^e bezoek aan de Marcuskerk werden we welkom geheten door Ali Maassen v.d. Brink, gastdame, en uitgenodigd voor koffie na de dienst. Wat doen dergelijke warme begroetingen veel als je ergens nog niemand kent. Dat veranderde daarna snel, mede dankzij het koffiedrinken na de kerkdienst. Nadat we even in de luwte bleven, werden we daarna actief want dat is voor ons toch wel dé manier om ons betrokken te voelen. Meedoen, deel uitmaken van die grote kring. Dat schept verbondenheid en laat de PgL voor ons leven. En het mooie is dat er zoveel mogelijkheden zijn om aan te haken, dat je precies kunt kiezen waar je zelf het beste past.

Voor Inge betekende dat al snel het meedoen in de cantorij, Rijk haakte al snel aan bij de Diaconie. Na een tijdje zijn we samen het secretariaat van de ZWO-groep gaan oppakken (een actieve club met veel werkzaamheden) en werden we lector in de Marcuskerk. Doordat we beiden actief zijn, is het erg praktisch om bepaalde activiteiten samen te doen. Als de één ergens druk mee is, kan de ander iets

overnemen. Momenteel draaien we ook samen mee in de beroepingscommissie om de vacature van ds. Rob Doesburg vervuld te krijgen (wat een mooie ervaring!) en in de werkstroom “aanpassingen DK”. Al deze werkzaamheden vragen behoorlijk veel tijd maar we krijgen er ook inspiratie/energie van.

Zoals wij van Hervormd/Gereformeerd naar de Protestantse gemeente Leusden overgingen waar men al samen op weg was, hopen wij samen met de hele gemeente nog vele jaren in verbondenheid door te gaan. De mooie actieve gemeenschap die we hebben is kostbaar.

Een lied dat ons erg aanspreekt in het werk dat wij doen:

Lied 969 (in Christus is noch west noch oost), m.n. couplet 2:

Tot ieder hart, dat Hem behoort,
met Hem gemeenschap vindt.
De dienst aan Hem is 't gouden koord
dat allen samenbindt.

Wij geven de vrijwilligerstrofee graag door aan André Jansen. André is een “stille kracht” maar een heel actieve en betrouwbare! Je kunt altijd op hem rekenen. Daarom vinden wij dat André de trofee verdient. Zelf vertelt hij meer over zijn activiteiten. Geniet van het beeldje André!

Rijk en Inge van Laar